

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 21

November

1944

DEN RØDE ARMÉ OG DE NORSKE TROPPER I NORD-NORGE MÅ UNDERSTØTTES.

Til Den norske regjering, London

Kjære landsmenn.

Under henvisning til sentralkomiteens uttalelse av 17. oktober d. å. vil vi henstille til regjeringa om at det må bli mer aktivitet i krigføringa i landet vårt. Situasjonen er nå slik ute i verden, ute i Europa og i de nordiske land at der ikke lenger kan reises saklige innvendiger fra noe ansvarlig hold mot at regjeringa tar de nødvendige praktiske skritt med sikte på å beseire og avvepne de tyske okkupasjonstropper i Norge og befri folket vårt for godt fra Hitlers terrorvelde.

Særlig Den røde armés innmarsj i Nord-Norge og de norske tropper som nå kjemper sammen med den der, gjør det nødvendig at disse stridskrefter blir understøttet ved kampoperasjoner i forskjellige former i det øvrige land. Etter vår oppfatning er så vel de objektive som de subjektive betingelser til stede for at regjeringa kan gi instruksjoner om slike kampoperasjoner. Vi tillater oss derfor å foreslå:

1. Den røde armé og de norske styrker i Nord-Norge understøttes ved at norske partisaner innleder omfattende sabotasjeaksjoner overalt i landet hvor det har betydning, for å svekke, desorganisere og rette slag mot den tyske krigsmakt.

2. Den røde armé og de norske styrker i Nord-Norge understøttes ved at Den norske overkommando i forståelse med Den allierte overkommando setter i gang kampoperasjoner på andre steder i landet vårt.

3. Den norske regjering utvirker hos den svenske regjering at der blir

U. B. BERGEN

PATRIOTER, LANDSMENN!

Ms. 1611.2

KJEMP MED OSS FOR NORGES FRIGJØRING!

brakt klarhet i hva der fra svensk side kan gjøres under operasjonene med å beseire og avvepne de tyske tropper i Norge.

Oslo, den 24. november 1944.

Med patriotisk hilsen
for NKP's sentralkomiteé
Ivar Ertresvåg.

P. S. Til Heimefrontens ledelse.

Sentralkomiteen vil foreslå at dere understøtter denne henvendelse til regjeringa vår.

D. S.

KIRKENS STILLING.

Denne artikkel er skrevet av en framtrедende landsmann innen kirkefronten:

Kirken — ikke bare dens prester, funksjonærer og menighetsråd, men praktisk talt hele det norske kirkefolk — tok fra første stund av den rette stilling til okkupasjonsmakten og quislingene. Blant de første gikk kirken straks til aksjon mot landforredernes overgrep på Høyesterett, skolen og foreldrenes rett og til vern om samvittighetsfriheten.

Kirken var straks klar over at den ideologi som N. S. bygger på og de metoder den anvender strider diametralt mot den ånd og de idealer som kirken har tatt i arv fra sin Herre. Til Jesu Kristi innsats hører nemlig i virkeligheten også bestemte politiske idealer, nettopp de kjente demokratiske idealer: likhet, frihet, rettferdighet, brorskap og fred.

Og likesom kirkens Herre fulgte den *aktive* linje og gikk til angrep på de styrendes overgrep og samfunnets skavanker, valgte også kirken den aktive linje. Der var nok noen av kirkens folk som ikke forsto at om enn kirken som sådan ikke skal blande seg inn i politiske detaljspørsmål så har den plikt til å være med å arbeide for folkets utvikling etter sunne prinsipper. Disse folk ville da forholde seg passivt og bøye seg for situasjonen. Men det var et fåtall som ikke fikk noen innflytelse.

Ved sin innsats var derfor kirken blant de første med om å skape den nasjonale front. Det har sikkert vunnet alminnelig anerkjennelse også i kretser som før lite respekterte kirken. I det hele har vel både kirken og dens tidligere motstandere lært atskillig av denne tid.

Det har i det senere sett ut til at kirken mere har holdt seg på defensiven. Men det kan være at forholdene ikke nå i samme grad som til å begynne med har vært gunstig for aksjon. Forhåpentlig kan man gå ut fra at kirkens sympati er for å slå til når det kreves.

Med hensyn til kirkens stilling etter krigen er det å håpe at den vil fortsette sin aktivt demokratiske linje. I det hele tatt må kirken komme til å se anderledes på mange ting enn før krigen. Da vil den også møte større forståelse enn før for sin kamp for idealene.

*

Redaksjonen mottar stoff til «Alt for Norge» fra gode, kjente nordmenn. Under arbeidet med å nå fram til redaksjonen må der utvises forsiktighet.

Red.

HVA KAN FRIHETENS OG DEMOKRATIETS FORKJEMPERE I NORGE LÆRE AV DEN TRAGISKE UTVIKLING I FINNLAND?

IV.

I sin oppsiktsvekkende bok «Finlands två ansikten» av mars 1944 skriver finnen *A. R. Tornii*:

«Det fantes likevel blant de sosialdemokratiske riksdagsmennene noen som ikke slo inn på forræderiets veg. De holdt fast ved sitt løfte til valgmenne og var fortsatt mot krig og fascisme. Disse seks riksdagsmedlemmer var følgende: Mikko Ampuja, V. Meltti, K. M. Rydberg, Yrjö Räisänen, Cay Sundström og Karl H. Wiik. Dessuten sluttet en forhenværende sosialdemokratisk riksdagsmann, stadsdirektøren i Helsinki, dr. Johann Helo, seg til de opposisjonelle. Denne «seksmannsgruppe» utholdt modig fascistenes og krigshissernes raseri og tilkjennegav åpent sin avvikende mening så lenge det var mulig. Ved riksdagsmøtet den 25. juni 1941 da statsminister Rangell (direktør i Finnlands bank) underrettet riksdagen om at landet igjen hadde begynt krig med Sovjetunionen, kritiserte Wiik skarpt regjeringen fordi den hadde brutt sine fredsløfter og sluttet sin tale med disse ord:

«Dersom vårt folk hadde full mulighet til å uttale sin mening, ville dets ønske om sjølstende og fred uten tvil tre fram enda sterkere enn nå. — Jeg vet at jeg gir uttrykk for det arbeidende folks innerste håp og krav når jeg uttaler at vårt lands politikk i disse skjebnetunge tider burde ledes uten noen slags konjunkturpolitikk, men etter demokratiets og fredens prinsipper, slik det best kan forsvares framfor historiens domstol.»

Ytterligere et bevis på at de finske arbeiderne ikke godkjente regjeringens forbryterske politikk var den

framgang som «Selskapet for fred og vennskap med Sovjetunionen» fikk. Dette forbund som ble ledet av en forhenværende sosialdemokratisk riksdagsmann, Mauri Ryömä, og av en finsk spaniakjemper, Lauri Wilenius, fikk i den korte tid det hadde mulighet til å virke fritt 40000 medl. landet rundt Tanners påstand om at en så stor folkegruppe bare skulle være «leide agenter for Sovjetunionen» er en klosset propaganda. Etter vinterkrigen var det finske folket så rasende mot sin regjering og krevde så kraftig en forandring i landets politikk at regjeringen måtte anstrenge sine krefter til det ytterste for å slå ned denne folkeviljen.

På samme vis som i 1939 var det også i 1941 innenrikspolitiske grunner for krigsutbruddet. Den fascistiske regjeringen forsøkte å avverge trykket nedenfra ved på nytt å innstille folket på en ytre krig. Den store oppmerksomhet som Hitler i sin tale om «sovjetregjeringens synder» viet de indre forhold i Finland (han nevnte særskilt Mauri Ryömäs forening som et bevis på sovjetregjeringens slette hensikter!) beviste at det finske borgerskapet på samme vis som i 1918 hadde løpt til det tyske hovedkvarter og tigget om hjelp mot de fryktelige «røde» som aldri ville gi seg hvor mye en enn forfulgte dem.

Blant de finske sosialistene hersker det ingen tvil om at det finske folket ble kastet inn i den vannvittige krigen 1939-40 for å fremme de internasjonale korstogsbestrebelsene mot Sovjetunionen. Den veldige propagandaen som hele verdens sovjetfiendtlige makter satte inn med under

«vinterkrigen», var et siste forsøk fra de reaksjonære krefters side på å forvandle den nettopp begynte imperialistiske krig mellom vestmaktene og Tyskland til et korstog mot Sovjetunionen. Både i Skandinavia, i England, Frankrike og Amerika skrek de borgerlige og sosialdemokratiske avisene seg hese om den urettferd det «lille, demokratiske, fredselskende Finland» var blitt utsatt for. Folkeforbundet tok fra Sovjetunionen medlemskapet. Aldri tidligere hadde en sett maken til opphisselse. Hitler hadde utslettet Østerrike, Tsjekkoslovakia og Polen av kartet, men dette hadde aldri utløst en slik moralsk indignasjon som Sovjetunionens forsøk på å bygge opp en demning mot den fascistiske invasjonen. Mannerheim, som tidligere i den sosialdemokratiske pressen var blitt kalt «det finske folks bøddel», ble plutselig en frihetshelt, og de «vesteuropeiske» arbeiderlederne skyndte seg til Finland for å få trykke hans hånd. Blant de besøkende befant seg også Martin Tranmæl fra Norge. Også i Norge ble det gjort stort nummer av «faren fra øst», og det ble sendt 50000 ryggsekker derfra for å hjelpe hvitfinnene i deres krigsanstrengelser mot Sovjetunionen. Mens de syslet med alt dette, glemte de totalt å holde øye med hva Hitler hadde fore, og den 9. april 1940 okkuperte tyskerne Norge uten nevneverdig motstand. Denne okkupasjon kom ikke etter månedlange forhandlinger, slik som tilfellet var i krigen mellom Finland og Sovjetunionen.

Trass i den store skilnaden i behandlingen av Finland og Norge har særlig den svenske propagandaen anstrengt seg for å framstille Norge og og Finland som parallelle tilfeller. Som et bevis for dette er det blitt framholdt at Sovjetunioen under kri-

gen sluttet en overenskomst med de finske landflyktige i Sovjetunionen om at disse skulle danne en folkerepublikk av Finland. Mellom O. V. Kuusinen og utenrikskommisær Molotov ble det undertegnet en overenskomst om denne saken. Etter denne overenskomst skulle Finland få Østkarelen (70 000 km.²), og som erstatning skulle det avstå til Sovjetunionen de deler av det Karelske nes som lå nærmest Leningrad. Etter overenskomsten skulle Finland bli en sjølstendig stat, og Kuusinen garanterte i sine proklamasjoner at arbeidernes, bøndernes og småprodusentenes interesser skulle respekteres. På grunn av alt dette har den «vesteuropeiske» propagandaen titulert Kuusinen med den norske titelen «quisling» etter den nazistiske norske landsforrederen. Ikke noe kan være mere vill-ledende enn dette. Kuusinen har aldri gjort seg skyldig i noen terrorhandling slik som Quisling i Norge, og han representerer ikke en ubetydelig minoritetsgruppe i sitt land slik som Quisling gjør. Kuusinen representerer kort og godt den finske arbeiderklassen som de finsk-svenske fascistene har underkuet ved hjelp av tyske tropper. Ingen objektiv iakttagelse kan nekte for at han i sin overenskomst har ivaretatt sitt folks livsviktigste interesser. Han motsatte seg landets deling, den største ulykke som kan ramme et folk, og ville forene det karelske og det finske folk. Dermed handlet han som god patriot og som god sosialist. I vesteuropeisk propaganda har en forsøkt å latterliggjøre Kuusiners plan på grunn av at den ikke ble virkeliggjort. Men sannheten er at hans forslag har gjort et dypt inntrykk på det finske folk enda de fascistiske makthaverne har hindret en åpen diskusjon om spørsmålet.»